

[Aksel Larsen.]

priser, men særpriser og lod sig udbetale avance på dem af den danske statskasse.

Ja, jeg må jo forkorte min tale, så jeg får ikke sagt alt, hvad jeg ville sige, men må jeg blot om Wright, Thomsen & Kier bemærke til den højtærede justitsminister, at han har sagt til sine angribere, at man bør spørge ham om sammenhængen, før man giver sig til at lave sensation. Denne tilrettevisning kan ikke være møntet på mig. Jeg har i meget god tid talt med den højtærede justitsminister om denne sag, og hvis jeg har fået det indtryk, at hans synspunkter i sagen dengang faldt nøje sammen med mine, så er det i hvert fald ikke mig, der har taget fejl.

Hvad angår det, vi diskuterede forleden om Leifer, har den højtærede justitsminister selv gennem sine udtalelser her i dag dokumenteret, at jeg havde ret, da jeg beskyldte ham for at have fremsat udtalelser, der var i strid med kendsgerningerne. Det var justitsministeren selv, der gav ordre til anholdelsen. Hvad skal så den snak til, at Leifer først blev anholdt, da han vilde tale i telefonen, når justitsministeren i næste åndedræt siger, at politikommissær Andst havde forstået, at man med det samme skulle anholde Leifer. Det, der skete, da Leifer ville telefonere, var kun, at han måtte være klar over, at han måtte betragte sig som anholdt. Det, der har større interesse i denne sag, er unægtelig, om anholdelsen overhovedet var tilstedelig. Såvidt mig bekendt — men jeg er, som sagt, ikke jurist, det er den højtærede justitsminister — er det sådan, at man ikke har ret til at skride til anholdelse, medmindre der foreligger alvorlig grund til at antage, at sagens opklaring ellers vil blive vanskeliggjort, eller man med føje kan gå ud fra, at en domstol vil dømme den pågældende til fængsel.

Jeg tror ikke, at nogen af disse begrundelser kunne anvendes i det pågældende tilfælde. Jeg har ikke ønsket at skyde på den højtærede justitsminister, men når den højtærede justitsminister giver vildledende redegørelser her i tinget og også til offentligheden, når den højtærede justitsminister dækker over vitterlige misgreb, over det, som jeg ikke kan finde andet ord for end korruption i politiets og justitsvæsenets ledelse, når den højtærede justitsminister

ikke benytter det, han kalder sit høje embede, til at rydde op, ja, så må han finde sig i, at man her i salen retter sine anklager også mod ham.

Der er en tillidskrise for justitsvæsenet her i landet; dens årsager er at søge først og fremmest i besættelsen, men også i det, der er sket senere, og det er yderst betænkeligt, at den højtærede justitsminister nu arm i arm med det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft vil forsøge ivrigt at klare sig ud af det ved at sige, at disse værnemagere o. lign. var i en forfærdelig svær situation under krigen ligesåvel som de herrer Odmar og Eivind Larsen. Hvis det var sådan, måtte man friske praktisk talt alle værnemagere, og så begriber jeg ikke, hvorfor den højtærede justitsminister i 1945 udarbejdede sit forslag til straffelovstillæg og havde med værnemagerlovene at gøre. Han må have haft en hensigt med det dengang. Det kan ikke have været den hensigt, at de ikke skulle bruges. Det er i det hele taget trist at høre alt dette om alle disse mennesker, der som „pligtens ofre“ begik noget, som man nu vil anklage dem for, eller som folk ikke vil finde sig i, at de bliver fritaget for anklage for. Vi har hørt det før, men jeg havde sidst af alle ventet at høre det netop fra den højtærede justitsminister.

Må jeg slutte mine bemærkninger med at oplæse et lille digt, som blev skrevet af Otto Gelsted i Sverige i april 1945, et digt, hvor han på visionær måde ligefrem foregreb det, der er sket herhjemme siden, og det, som justitsministerens afslutningsbemærkninger desværre var udtryk for:

„Mosekone og månemand
mødtes og sang:

»Lad os koge af lys og tåge
noget, der kan forvirre de dumme
og ærgre de kloge!

Lad os dreje sandheden vrang,
lad os gøre det kloge dumt,
lad os bøje det rette krumt!

Snart er krigen forbi, forbi.

Lad os være på vagt, på vagt!
Lad os forspilde dens søde frugt,
plette freden med rådd og fugt!

Lad os så i de unges sind
sporer, hvis trevler æder sig ind!
Overmod og hemmelig skræk
mixer vi sammen til dyvelsdræk.